

Catherine Bybee

Njegova za vselej

Prevod:
Esther Košir

Tale je za Kari, kajti prijatelji so včasih
edina družina, ki jo potrebuješ.

Predgovor

Zaslužila si je ta klobuk ... in ogrinjalo tudi, zato ju Melanie ni hotela sleči, vse dokler kasneje tisto noč ni padla v posteljo. Če bi klobuk vrgla v zrak, bi ga posledično ujel nekdo drug, zato se je, ko je ravnatelj Mason v River Bendu najavil gimnazijske maturante, Melanie samo pognala s stola, pomahala z roko v zrak in zavpila.

Precej ur kasneje je Melanie k prsim stiskala svojo knjigo maturantov in si brisala solze, ki so grozile, da ji bodo pokvarile noč, v resnici namenjeni za praznovanje. Iz avta je počasi stekla do dvojne mobilne hiške, ki je bila last Zoejine matere. Potolkla je po vratih, preden si je dovolila vstopiti. Jo in Zoe sta kot pričakovano močno navili glasbo, med njima je ležala odprta škatla s pico.

»Začeli sta brez mene.« Z roko je očitajoče pomahala proti svojima najboljšima prijateljicama.

JoAnne je dvignila v zrak steklenico tekile. »Sploh je še nisva odprli.«

Melanie ni hotela vedeti, kako je JoAnne uspelo iztakniti povsem novo steklenico nečesa, kar je bilo po njihovem mnenju *dobra roba*. No, kateri srednješolec zadnjega letnika z nekaj samospoštovanja pa po drugi strani ni imel kakšnih zvez in poznanstev, ki so mu pomagali priti do steklenice dostojnega žganja?

Zoe je bila še vedno ovita v ogrinjalo, njen klobuk pa je ležal ob letopisu, ki sta ga gledali obe z Jo. Jo si je slekla ogrinjalo in ga vrgla k vhodnim vratom, medtem ko je njen klobuk najbrž pristal v rokah nekega neznanega dijaka iz zadnjega letnika ali, kar je še huje, šolskega hišnika.

»Prinesi nekaj kozarcev,« je rekla Zoe, preden je Melanie prišla v sobo.

V treh korakih je bila Melanie v Zoejini kuhinji, znanem kraju, ki pa tokrat ni bil pospravljen ... V pomivalnem koritu so na umazanih krožnikih ležali ostanki zajtrka tistega jutra.

Z dvema plastičnima lončkoma in enim steklenim kozarcem je Melanie pokleknila pred barsko mizico in pobožala hišnega ljubljence po imenu Plinska bomba, Zoejinega mešanca med pomerancem in shih tzujem. Mešanec je vsako leto zapored zaradi debelosti upravičil svoje ime.

»Si videla, kakšen je bil Mitchel Giesler po slovesnosti?« je vprašala Jo.

Melanie se je rada zamotila z obrekovanjem. »Bil je že nadelan.«

Zoe je obrnila stran v letopisu, preden je ugriznila v pico napoletano. »Vedno je nadelan.«

»Jaz sem tudi, s tem da vem, da ne smem biti takšna na podelitvi, kjer si vsem na očeh.« JoAnne je seveda pretiravala, vendar sta bili Zoe in Melanie dovolj pametni, da je nista popravili.

»Da ne omenjam, da bi te oče ubil.«

Jo je zavila z očmi, ko je segla po steklenici in zavrtela pokrov, kot da bi hotela dokazati svoj prav.

Melanie je povonjala lonček in pogledala naokrog. »Bomo tole res pile nerazredčeno?«

Jo je nehala točiti pijačo v Zoejin kozarec in odložila steklenico. »Če bi zapustile hišo z limono in soljo, bi bilo to jasno kot beli dan.«

»In če bi jo zapustile s tekilo, pa ne?« je vprašala Zoe.

»Kakor koli.« Jo je dvignila kozarec v zrak. »Na konec gimnazije. Nič več gospoda Edwardsa in njegovega sesljanja.«

»Nič več gospe Mothball in vonja po njeni zatohli omari, ki jo spremlja vsepovsod,« je dodala Zoe.

»Nič več upanja na same petice, da bi prišel na kolidž.« Melanie je ta pričakovanja jemala zelo osebno.

Ognjeno tekočino so zvrnile vase in odložile kozarce.

Jo je natočila znova, Melanie pa je medtem vzela kos pice,

da bi ublažila pekoč občutek, ki se ji je razlegel po grlu. Pice v resnici ni okušala, ampak jo je samo jedla.

Vse se bo kmalu spremenilo.

Vse.

Vse tisto načrtovanje in učenje ... sanje o kolidžu se ji bodo vsak hip uresničile.

Zoe in Jo sta brali prispevke nekaj drugih maturantov, ko so Melaniejine oči zalile solze.

Prvi smrk je pritegnil Jojino pozornost. »Ah, ne počni tega.«

»Ne morem si pomagati,« je izustila. »Pogrešala vaju bom.«

»Saj greš samo na kolidž. Poleti in med počitnicami boš prišla nazaj ... najbrž naju boš videla večkrat kot svoje nove prijatelje.«

Melaniejine ustnice so se začele tresti.

Stresla je z glavo. »N-ne bom.«

Zoe in Jo sta obe strmeli vanjo. »Kaj hočeš reči s tem?«

»Moji starši ... se bodo preselili. Hišo bosta dala naslednji teden v prodajo.«

Sarkastičen nasmešek na Jojinem obrazu je splahnel.

Zoe si je pogladila dolge ravne črne lase nazaj na hrbet. »Kam pa bosta šla?«

Prišel je najtežji del. »Mama je rekla v Connecticut ... očka pa v Teksas.«

»Kam bosta torej zdaj šla?« je vprašala Jo.

Solz ni bilo mogoče ustaviti. »Vsak v svoj kraj. Onadva, hm ...« Čez oči si je potegnila rokav maturantskega ogrinjala in

globoko vdihnila. »Rekla sta, da imata vrh glave prerekanja. Da bo ločitev po moji maturi najboljša za vse.« Njen starejši brat Mark je po diplomi odšel v Seattle, tako da je bila ona edina stvar, ki je nesrečne starše držala skupaj.

»Sranje.«

»Res bedno, Mel.«

»Od nekdanj sta si bila neprestano v laseh. Jaz sem mislila, da je to pač zakon, vesta?«

Jo in Zoe sta se spogledali. Glede na to, da sta obe odraščali v enostarševski družini, tega v resnici nista vedeli. Jojina mama je umrla zelo mlada ... avtomobilska nesreča, Zoejin oče pa je preživel najmanj petnajstletno zaporno kazen zaradi oboroženega ropu.

Za dobre ljudi v River Bendu je bilo navzven videti, da je bilo pri Bartlettovih doma vse v najlepšem redu. Kot veliko tamkajšnjih otrok so tudi Melanie spodbujali k udeležbi na pripravah za kolidž in dodatnih urah angleškega jezika ter k članstvu v Združenju študentskih organizacij. V zgodnjih gimnazijskih letih se je pridružila navijaški ekipi, vendar se je iz babjega kluba izpisala kmalu po tem, ko je videla, kako je vodja navijaške skupine Margie Taylor poljubila Melaniejinega fanta. Melanie je odpisala oba in se močneje navezala na svoji pravi prijateljici.

»Vse je bilo samo voda na njun mlin,« je zamrmrala Melanie.

Zoe se je prestavila z zofe na tla in položila roko okoli nje.

Vodomet je začel bruhati z vso silo.

»Kolidž. Hotela sta, da izberem čim bolj oddajen kolidž, da bi šla lahko vsak svojo pot.«

»Kalifornija ni tako zelo daleč,« jo je opomnila Jo.

»USC je tisoč kilometrov proč, Jo. Dve uri vožnje porabim samo zato, da iz tega mesta pridem do letališča, presneto.«

Zoe jo je dregnila. »Sprejeta si bila na USC. To ni kar tako. Osredotoči se raje na to.«

»In ne bo ti treba izbrati, pri katerem od staršev boš živela,« je dodala Jo.

Melanie je zgrabila steklenico in dolila pijačo v svoj lonček. »Ja. V Teksasu je vroče.«

Jo je dvignila navzgor en kotichek svojih ust. »In Connecticut zveni zadušljivo.«

»Saj tudi je.« Žganje je tokrat ni preveč zapeklo. V glavi se ji je začelo vrteti in solze so začenjale izginjati.

Jo je obrnila knjigo maturantov in listala po njej, dokler ni našla strani, ki jim je bila znana.

Tam je bila njihova fotografija, vse tri z rokami okoli druga druge: Jo je skušala izpasti frajersko ... Zoe je bila v napačnih oblačilih, a z glavo pokonci ... in Melanie, ki si je blond lase počesala v čop in se blešččeče smejala. Ob strani slike je pisalo:

Melanie: Najbrž tista, ki ji bo uspelo.

Zoe: Najbrž tista, ki nikoli ne bo odšla iz River Benda.

Jo: Najbrž tista, ki bo končala za zapahi.

»Celo ti bebci vedo, kako se bo odvilo tvoje življenje, Mel. Ti si tista, ki ji bo najverjetneje uspelo.«

Melanie je odložila knjigo. »Nič ne vedo. Ne boš končala za zapahi.«

Ampak vseeno, Melanie je vedela, da se to lahko zgodi, takoj ko so ji besede zletele z jezika. Jo se je večino najstniških let trudila kljubovati svojemu očetu in vsemu, kar je predstavljal. Šerifova edinka v majhnem mestecu je imela v življenju le dve možnosti ... upornišтво ali prilagajanje.

Jo se je upirala.

Med opazovanjem skromnih zidov, ki jim je Zoe rekla dom, je Melanie razmišljala o svoji drugi najboljši prijateljici. Čeprav je bila bistre narave in bolj sposobna, kot si je pripisovala, Zoe najbrž ne bo nikoli zapustila River Benda. S honorarno službo natararice v okrepčevalnici pri Samu in občasno pomočjo v kuhinji je pomagala materi plačevati račune ... poleg tega je imela fanta Luka. Glede na to, da sta vseskozi tičala skupaj, je bilo veliko možnosti, da bo nekdo od njiju pozabil na lateks, in mala Zoe ali mali Luke ju bo pahnil v zakon, še preden bi lahko legalno popivala z Josejem in njegovimi prijatelji.

»Res je.« Zoe je povlekla steklenico k svojemu kozarcu. »Jo ne bo končala za zapahi ... in jaz bi rada videla svet. Ne bom se sprijaznila z življenjem v River Bendu.«

»Tako se govori!« Iz njih je govoril alkohol, ko so dvignile kozarce v zrak.

»Temu mestu bomo že pokazale.« Jo je izpila pijačo do dna. »Obljubimo si nekaj ... prav tukaj in takoj zdaj.«

Ah, spet ta drama.

»O kakšni zaobljubi govoriš?«

»O naši deseti obletnici mature ... Takrat se bomo vrnile v to ušivo mesto in ljudem pokazale, kako zelo so se motili o nas.«

Melanie se je začela smehljati. »Čakaj ...«

»Ne o tebi Mel-Bel ... s tabo bo vse v redu. Potrebujemo le nesramno bogate in slavne ali uspešne ... pač neke osebe, ki nam bodo stale ob strani.« Zoe je besede začela bebljati.

Melanie se še vedno ni mogla odločiti, ali naj pije na takšno zdravico.

»Na tvoje starše, ki ne znajo izbrati pravega trenutka,« je poskusila Jo.

»Na to pa lahko pijem.«

Vse so nagnile kozarce.

Prvo poglavje

Deset let kasneje

Grants Pass ji je uničil avto. Melanie je zavila z glavne avtoceste in se napotila proti obali, vedoč, da bodo možnosti za prehitevanje drugih voznikov po sončnem ahodu tako rekoč nične. Dokaz takšnemu prepričanju je bil hrup izpod prednjega pokrova in občasne eksplozije pokašljevanja iz izpušne cevi zaradi izčrpanosti.

Grants Pass ji je uničil avto.

»Daj, no, mišek ... samo še štirideset kilometrov je.« Govorila je z mehkim glasom, ko je pobožala armaturno ploščo, da ne bi zbudila Hope.

Melanie je ošinila zadnji sedež. Hope se je oklepala svoje najljubše plišaste živali, nogo je imela spodvito pod seboj, glava

pa ji je počivala na blazini. Njene našobljene rožnate ustnice so bile mlahavo odprte, oči pa zaprte.

Potovanje se je začelo kot pustolovščina, a po osmih urah na cesti je Hope naredila tisto, kar bi naredil vsak sedemletnik ... začela je tarnati.

To je bilo pred dnevom in pol. Ustavili sta se, da bi obedovali in prespali eno noč v motelu ob cesti.

Avto je spet zakašljaj in usmeril Melaniejino pozornost nazaj na cesto. Borovci ob cesti so se dvigali v prašno nebo, iz oblakov in vonja v zraku pa je razbrala, da se je pripravljalo na dež.

Ostal ji je samo še spust do River Benda. Imela je dovolj denarja, da bi nekajkrat prenočila v gostišču gospodične Gine. Gina ji bo morda ‚zavoljo starih časov‘ odobrila popust v zameno za pomoč v kuhinji ... in če bo postlala še nekaj postelj, bo morda lahko ostala malce dlje.

Z avtom mora samo še prilesti do mesta in zraven moliti, da bo lahko pri gospodični Gini prenočila prej. Pričakovala jo je namreč šele naslednji teden.

Melanie je zavila v ovinek in se spretno ognila udarni jami, ki bi pogoltnila njen prednji del, če je ne bi pravočasno opazila. Ko je ponovno naravnala volan, se je iz njenega že razkurjenega motorja oglasil nov zvok.

Zadržala je sapo in sklenila, da ne bo več tako močno pritiskala na plin.

Hrup jo je še vedno spremljal.

Pri naslednjem ovinku se je občasno utripajoča ‚lučka za

motor⁴ spremenila v stalno rdečo. V upanju, da se moti, je Melanie udarila po armaturni plošči.

Samo še trideset kilometrov. Samo še trideset kilometrov.

Melaniejino tiho priprošnjo je zdramil Hopin zaspani glas.

»Mama?«

»Živijo, ljubica.«

»Sva že tam?«

»Skoraj.« Zadržano se ji je nasmehnila čez ramo.

»Kdaj se je stemnilo?«

Dobro vprašanje ... *Ko nisem bila pozorna.* »Pred kratkim.«

»Lačna sem.«

»Vem ... nimava več daleč.«

Njena kripa je zakašljala in začela teči počasneje. »Ne, ne, ne.«

»Se je avto spet pokvaril?«

»Ne ... da ... zdrži še malo.« Zaskrbljenost ji je šinila skozi hrbtenico, ko je začelo deževati.

Segla je po mobilnem telefonu in sama pri sebi zaklela. *Ni omrežja.*

Seveda ga ni. Zakaj bi v River Bendu tratili čas z nadgradnjo oddajniških stolpov, če človek lahko shaja z radijskimi postajami?

»Ljubica, prosila bi te, da gledaš v mamin telefon in mi poveš, če bova dobili signal.«

Hope se je stegnila po telefon in si ga položila v naročje.

Po manj kot enem kilometru je Hope rekla: »Ena črtica ... počakaj ... ne, ni je več.«

Vklopila se je druga luč na armaturni plošči. Le-ta je utripala tako vneto, kot da bi Melanie hotela dopovedati, da je nora, da sploh vozi. »Nimam druge izbire,« je rekla, ko je spet udarila po armaturi.

Avto je užaljeno zakašljajal še zadnjič, nato pa se je motor dokončno vdal.

»Ne. Daj, no ... ne!«

»Tole pa ne kaže dobro,« je rekla Hope.

»Niti najmanj.« Melanie je avto uspelo ustaviti dobre pol metra ob cesti. Prestavila ga je v prosti tek in ga skušala še enkrat zagnati.

Klik.

Klik.

Z glavo se je naslonila na volan in zaprla oči. Še petindvajset kilometrov. Samo toliko ji je še ostalo. Želja po tem, da bi se spremenila v žogo in se odkotalila proč od težave, ji je skoraj zameglila ves razum.

»Saj ni nič hudega, mama. Lahko greva peš.«

Melanie je iz sebe izpustila razdražen zvok. »Ne, ljubica ... pretemno je.« *In predaleč.*

Hope si je odpela varnostni pas in ji podala mobilni telefon. »Pokliči koga.«

Skušala se je nasmehnuti, ko je ošinila telefon.

Ni omrežja.

Z njim je pomahala po zraku.

Nič.

Široko je odprla vrata, se postavila ob temno cesto in začela mahati s telefonom v roki. Svetloba iz mobilnega telefona ji je osvetlila obraz, vendar sta se ji še vedno rogali besedi *ni omrežja*.

Melanie se je sklonila in odprla prtljažnik.

Ko je dež pojenjal, je iz kovčka izvlekla pulover zase, iz svetlo vijoličaste torbe pa enega za Hope.

Vklopila je vse smernike in dvignila pokrov avtomobila kot znak za vsakogar, ki bi pripeljal mimo, da potrebujeta pomoč, nato pa zlezla na zadnji sedež k svoji hčerki.

Stresla je svoje od dežja mokre lase in Hope čez glavo nadela pulover. »Malce se bo ohladilo.«

»Lahko prižgeva gretje.«

»Dela le, če je motor prižgan, ljubica.«

»Aha.«

Melanie je našla nekaj ostankov hrane z njunega potovanja in ponudila zadnje sirne krekerje in gumijaste medvedke svoji hčerki. Nekdo bo že pripeljal mimo, si je rekla.

Odtipkala je 112 in pritisnila ‚Kličí‘, če se je morda tako kot njen avto zataknilo tudi opozorilo *ni omrežja*.

Zazvonilo je enkrat, nato pa je bilo vse tiho ... Melanie je poskusila še nekajkrat, preden je vrgla puško v koruzo.

»Ali veš, kje sva?« je vprašala Hope s polnimi usti krekerjev.

»River Bend ni več daleč proč.«

Hope je z rokavom majice obrisala zarošeno okno in pokukala ven. »Vidim, da je tu veliko dreves.«

Melanie se je nasmehnila. »Ja. Pogrešala sem jih.«

»Naša drevesa so manjša.«

»Ko sem bila približno tvojih let, sem plezala na takšna drevesa.«

Hopine modre oči so postale širše. »Splezala si na drevo?«

»Ves teden sem si drgnila smolo z rok.«

»Tudi jaz bi rada splezala na drevo.«

»Moja prijateljica Zoe je na polju pri hiši imela prekrasno drevo, na katero smo se vzpenjale.«

»Ali misliš, da je še vedno tam?«

»V majhnem mestu ne pride zlahka do sprememb. Mislim, da je še vedno tam in da čaka kakšno drugo malo deklico, ki bo splezala nanj.«

Udarjanje dežnih kapelj po strehi avtomobila se je okrepilo. Obe sta pogledali navzgor in Hope se je začela zvijati.

O, ne.

»Mama?«

Melanie je zaprla oči ...

»Na stranišče moram.«

Na nebu se je v ravno pravem času zablistalo, grmenje pa je streslo avto.

Melanie je počakala, dokler Hope ni začela cviliti na zadnjem sedežu, preden je obe oblekla v jakni in odprla zadnja vrata ob robu ceste. Saj ne, da bi s tem kaj pridobila, kajti v zadnjih

štiridesetih minutah, odkar sta sedeli tam, nihče ni pripeljal mimo.

Iz avta je dala le eno nogo in že je bila mokra do gležnja. Tik pred vrati ni bila luža, temveč pravo močvirje.

Prijela je svojo hčer in jo skušala dvigniti čez glavnino blatne luže. »Avta ni pametno zapustiti, Hope. Lulati boš morala tu.«

Hope je zavihala nos in jo pogledala, kot da bo ugovarjala.

A ker je lilo kot iz škafa, je Hope segla po svojih kavbojkah.

Da ne bi padla, je Melanie držala Hope za roko in čakala. Ob navalu mrzlega zraka so ji začeli šklepetati zobje.

Ko je že ravno hotela podrezati Hope, naj pohiti, se je postavila pokonci in si povlekla hlače navzgor. Da bi se izognila hoji preko luže v drugo, je Melanie svojo hčer raje usmerila okoli zadnjega dela avtomobila in ji pomagala na zadnji sedež z druge strani.

Sama ni sedla zraven nje, temveč na voznikov sedež in s pritiskom na gumb odprla prtljažnik. Če se ne bosta preoblekli v suha oblačila, bosta prvi teden v River Bendu preživeli priklenjeni na posteljo zaradi gripe.

»Presneti dež,« je rekla, ko je bila dovolj daleč proč od Hopinih ušes.

Hopin manjši kovček je vrgla na prednji sedež in šla nazaj po drugega, ko je vrhove dreves nad njenim avtom preletela svetloba. Za trenutek jo je prešinilo, da je udarila strela, nato pa je poleg luči slišala še zvok motorja.

Melanie je spustila svoj kovček na tla, ko je dolg terenski poltovornjak nekoliko prehitro zavil okoli ovinka.

Zaradi močne svetlobe si je z eno roko zasenčila oči, z drugo pa pomahala. »Ustavi, prosim,« si je zašepetala. *In ne bodi serijski morilec.*

Srce ji je poskočilo močneje, ko je poltovornjak zapeljal čez lužo na sredi ceste in njeno že premočeno postavo poškropil do kože. Ko je bila že prepričana, da bo voznik tovornjaka peljal mimo, je zaslišala škripanje zavor, rdeče zadnje luči pa so napolnile temno noč.

»Hvala bogu.«

Besede ji še niso do konca zletele z jezika, ko je poltovornjak zapeljal vzvratno in dodobra poskrbel, da na njej ni bilo niti centimetra suhega oblačila.

Izstopila je visoka moška postava in jo gledala iz zadnjega odprtega dela poltovornjaka.

»M-mislím, da ste zgrešili eno suho točko,« je šklepetala Melanie.

»Kaj vraga počnete na robu ceste v dežju?« Neznanec je dejansko vpil nanjo.

Pod kapuco plašča ni videla njegovih potez ... Zaradi luči v notranjosti poltovornjaka je lahko videla, da je bil poraščen, ni pa mogla reči, ali je bila njegova poraščenost tipa *„gorski samotar, ki nasedlim ženskam in otrokom odseka posamezne dele telesa“*, ali je odražala neko modno smernico.

»Uživam v sprehodu,« je zavpila nazaj.

»Kaj?«

Melanie je zmajala z glavo. »Avto se mi je pokvaril.«

Ravno v tem trenutku je Hope odprla vrata.

»Mama?«

»Pojdi nazaj v avto, Hope.«

»Ali sva dobili prevoz do mesta?«

Melanie je pogledala neznanca. »Pojdi nazaj v avto.«

»Ampak ...«

»Hopel!« Uporabila je svoj strogi mamin glas in njena hči je zaprla zadnja vrata.

Zazdelo se ji je, da so se neznancu zasvetili zobje. Ker je tema skrila njegove oči, ni dobila pravega občutka o tem, da bosta s tem moškimi varni.

»Glejte, gospa ... s hčerjo vaju lahko zapeljem do mesta. Ni tako zelo daleč.«

Melanie je ovila roke okoli sebe in skušala potrpeti, ko se ji je treslo vse telo. »Hm ... ja ... kaj pa, če ste obsojenec iz zapora Sing Sing na pogojni?«

Moški se je zasmejal. »Če bi bil na pogojni, ne bi ustavil.«

Morda.

»L-ljubše bi mi bilo, če bi poklicali vlečno službo, ko bi prišli v mesto.«

»Mi pravite, naj vas pustim tu?«

Spet se je stresla. »Vlečna služba je bliže kot Sing Sing. Hvaležna vam bom za klic,« mu je rekla.

Moški je obrnil glavo proti cesti in nato nazaj k njej ter njenemu pokvarjenemu avtu. »Kakor želite.« Skočil je nazaj v kabino poltovornjaka in odpeljal naprej.

Po le nekaj prevoženih metrih se je ustavil ob cesti in vklopil utripalke.

Ni ji bilo povsem jasno, kaj je imel moški za bregom, ampak ni se ji zdelo smiselno stati še dlje na dežju, da bi temu prišla do dna.

Svoj kovček je položila nazaj v prtljažnik, zlezla k svoji hčeri in zaprla vrata. Nagnila se je preko Hope, zaklenila vrata in z mokro roko obrisala po oknu, da bi lahko spremljala, kaj se bo dogajalo s poltovornjakom ... ali bolje z neznancem v njem.

»Ali nama kliče pomoč?« je vprašala Hope.

»Mislim, da.«

Z enim očesom vseskozi na oknu je Melanie med hčerinimi oblačili poiskala suh pulover in pajkice. Čeprav se je tresla od mraza, ji je nekako uspelo, da je svojo malo deklico preoblekla v suha oblačila.

Ko je mokra oblačila ravno hotela vreči na tla pred prednji sedež, je na njeno okno potrkala pest.

Melanie je poskočila.

Zunaj ni bilo videti sledu o drugem avtomobilu ... vlečni službi ... čemer koli. Tam je bila le visoka moška postava. Ker okna ni mogla odpreti, da bi govorila z njim, je tuhtala, kaj naj naredi.

»Ali ne boš odprla vrat?« je vprašala Hope.

»Jaz ... hm ...«

Potrkal je še enkrat.

Skočila je ... še enkrat.

Zaradi glasnega škrabljanja po strehi avtomobila kričanje skozi jeklo ni prišlo v poštev.

Melanie je odprla vrata, vendar je obe roki zadržala na kljuki, da bi jih po sili razmer zaloputnila.

Ko jih ni poskušal odpreti bolj na stežaj, se je malce sprostila.

»Na vlečno službo bo treba čakati eno uro. Ste prepričani, da se ne bi peljali z mano?«

Moški je bil še vedno v temi, a njegov glas je bil nekako mehak.

»Eno uro,« je zašepetala Hope zraven nje.

»Tiho.«

»Ne bom vam storil žalega, gospa. Prišežem.« Dvignil je roke v zrak.

»Stavim, da je tako rekel tudi Jack Razparač.«

Moški se je popraskal po glavi.

»Kar odpeljite se. V redu bova.«

Moški je zagodrnjal, se obrnil na petah in odkorakal nazaj do svojega poltovornjaka.

Melanie je zaprla vrata, jih spet zaklenila in obrisala okno, da bi lahko opazovala neznanca.

»Zdel se je prijazen,« je svoje mnenje dodala Hope.

»Lahko da je, vendar ne bom tvegala.« Iz izpušne cevi poltovornjaka se je pokadil dim, a se ni premaknil naprej. »Naj ti bo to v poduk, mlada dama. Z neznanecem ne sedi v avto.«

»Ali moški iz vlečne službe ne bo neznanec?« je vprašala Hope.

»No, ja ... ampak to je drugače.«

»Kako?«

Zdaj se je po glavi popraskala Melanie. »Pač je.«

»Ker tako reče mama.«

Melanie je zavila z očmi in svoji bistri hčeri dejala: »Vozniki vlečne službe nam pomagajo, kadar se pokvari avto. To je njihovo delo.«

»Tako kot policisti ali gasilci?«

»Ja.«

»Ampak oni niso edini, ki hočejo pomagati neznancem.«

»Vem, ljubica. Tisti moški nama morda res skuša samo pomagati, ampak jaz ga ne poznam.« *Zaupanje ne pride samo od sebe, treba si ga je prislужiti. Celo kadar je zasluųeno, se lahko izneveri.*

Pet minut je minilo v tišini, ko je Hope zmanjkalo vprašanj, povezanih z neznanci in zaupanjem.

Neznanec je ugasnil motor, a se ni premaknil iz kabine.

Melanie je kot sokol opazovala njegovo senco.

Po malo manj kot dvajsetih minutah so cesto osvetlile rdeče in modre luči šerifovega avtomobila, ki je zapeljal okoli ovinka in se ustavil za Melaniejino staro garo. »Ostani tu,« je rekla že drugič to noč.

Močno deųevje se je zdaj nekoliko umirilo, vendar njeno telo tako ali tako ni občutilo nobene razlike.

Iz avta je stopil policist in si na glavo namestil s plastiko obdan klobuk.

»Videti je, da ste v težavah.« Melanie je zaslišala ženski glas in od olajšanja je povescila ramena.

»Avto neumni.« Melanie je brcnila v pnevmatike, ko je šla mimo.

Policistka je s svetilko posvetila v avto, nato pa v Melaniejin obraz.

»Mel?«

Melanie je potegnila vase sapo. »JoAnne?«

Ko je Jo svetilko usmerila v svoj obraz, je Melanie odleglo kot že dolgo ne. »O, moj bog. Vedela sem, da si šerifinja, ampak ... vav! Ne morem verjeti!«

S pištolo za pasom in osvetljenim obrazom je njena najboljša prijateljica zacvilila, kot se za prijateljico spodobi, in stopila naprej, da bi jo objela.

»Vse kaže, da moja navzočnost ni več potrebna,« je bilo slišati glas neznanca v dežju.

»Melanie je moja dolgoletna prijateljica. Hvala za klic, Wyatt.«

Ime mu je torej Wyatt.

»Prijateljico bi bilo treba podučiti, da je ne bi vsak razkosal.«

»Vzeto na znanje,« je zavpila Jo, ko je Wyatt zdrsnil nazaj v svoj tovornjak in odpeljal.

»S čim se ukvarja?« se je zalotila vprašati Melanie.

Preden bi ji Jo lahko odgovorila, je z zadnjega sedeža spet pokukala Hopina glava. »Ali zdaj lahko pridem ven?«

Melanie je pomahala svoji hčerki, naj pride iz avta, le-ta pa je takoj pritekla k njej.

Njegova
za vselej

Catherine
Bybee